

Limba Română

Victor Bibicioiu

„... o comoară” în conștiința celor născuți, crescuți și afirmați în marginile pământurilor natale, „limba română” se revendică din cercul polimorf al romanisticii și, după cercetări, cu baza în arealul gorjan. Rostită, în genere, și scrisă, în mod special, „limba noastră” trezește în creatorii săi sentimentul iubirii nemărginite purtate personajului central al vieții, „mama”, de unde și particulara îndeletnicire care i-a definit destinul de tezaur legat de îndeletnicirea fiecăruia, trăitor *hic et nunc* și dincolo de fruntarii în varii conjuncturi. M. Eminescu, Mateevici, T. Arghezi, L. Blaga, N. Stănescu, R. Vulpescu, Gr. Vieru ș.a.m.d., laolaltă prin timp, sunt slujitorii ei în perioada modernă și în plină contemporaneitate. Autorii, în primul rând, refuză exilul, considerându-se „prizonieri în limba română” (sintagmă lansată de dr. Eusebiu Ștefănescu). Supusă, nu rareori, tentativelor de denaturare a fondului activ de cuvinte și de malformare a stilului inconfundabil de comunicare, prin avalanșă a franțuzismelor (fapt criticat aspru de N. Iorga, la începutul secolului al XX-lea), a americanismelor (în deceniile interbelice și în prezent), bunăoară, „limba română” se dovedește a fi de neclintit, împlinindu-și vocația. Care este aceasta, reiese din versurile cu titlul omonim, aparținând poetului Mihai Duțescu:

Limba Română

Mihai Duțescu

Timp care curge, timp ce purcede
În urmă-ne multe n-or să rămână,
Dar niciodată nu se va pierde
Doamna frumoasă, limba română.

S-or duce zilele, iubiri fără
marginii
Vor trece sub marea uitare
stăpână,
Dar niciodată n-o cădea-n
paragini
Doamna românilor, limba
română.

Cuvântul ei dulce ne este nume
Glasul ei cântec mereu ne adună,
Bunii și răii nu au pe lume
Mai sfânt decât ea, decât limba
română.

Pământul acesta cât ne rămase,
Munții cu vulturi, marea cu
spumă
Stau sub lumina ce arde în case
La fiecare, limba română.

Făcuți dintr-un sânge străvechi
precum vinul
Din boare și rouă și din furtună
În ea ne rostim bucuria și chinul
În prea iertătoarea limbă română.

În ea se botează și vii și morții,
În ea se optează sub clarul de lună,
Au dus-o pe buze și domnii și hoții
Trăind de milenii în limba
română!

